

Hahó, Szindbád!

Midőn a sóstói erdő fái közt harmadízben várt hiába a Nőre, ám a galagonyailatú estben csak a falevelek roppantak halott kisállatok csontjaként talpa alatt, Szindbád sorsdöntő elhatározásra jutott. Öles léptekkel hazasietett szállására, felciccentett egy doboz jóféle sert, majd regisztrált a Facebookra. Előbb a Krúdy Gyula álnevet használta, majd ezt fantáziátlannak találva átírta a sokkal rejtélyesebb, később oly sok sikert hozó névre – így lett ő a női álmokba szőtt, dallamos sóhajok közepette emlegetett Tudod Te Jól... Profilkép gyanánt egy kigyúrt felsőtestű dél-amerikai salsatáncos kalapját lehajtott fejjel arcába húzó fotóját választotta ki a 14 652 000 találatból, amit a Google kidobott a „dögös férfi” keresőszavakra. Gyakorta változtatott borítóján utazásai kedves emlékeit idézte, ám sosem nagytálban megörökített tájakat, hanem kisvendéglők kellemes, eldugott zugát, színházi páholy összebújásra csábító, félhomályos szegletét, tóparti fővenyt, mely köré sátrat vont egy vén fűz sok ezer földig hajló ága.

Bejelölte minden egykori kedvesét, és várt.

A sert kortyolgatva, vigyázatlanul – vagy magamutogatásból – levédetlen hagyott almozgatókat lapozgatott, s ahol boldog családra, kisgyermekekre lelt, rövid fontolgtatás után visszavonta a jelölést, majd önnön nemességétől eltelve hátradőlt kényelmes pamlagán. Közben hallani vélte a meglepetéstől hirtelen szaporábbá váló szívveréseket, a felismerés sóhajait, a boldog női kacajokat. Orrában érezte a fruskák csikóként száguldő vérétől és a korosabb hölgyek hőhullámaiktól intenzíven, lüktetve fel-telülő párák parfümiltatot.

A számítógép pittyegésére eszmélt, sorra jöttek a visszaigazolások, s a privát cseten a rengeteg levél. Örvendező végre!; hogyan találtál rám?; tudtam, hogy sosem felejtesz el!; oh, te bolond, még a végén lebukunk... üzenetek, melyekben szólíttatott Istvántól Tamáson át Sándorig...

Szindbád meghökkenve meredt a monitorra. Imádottjai, kik örök szerelmet ígértek sóhajtvá, sűgva, lehelve, lihegve, ligetek árnyas bokrai alatt, templomkeretek mohos sírkövei közt, apró manzárd-szobákban és virágmintákkal hímzett szegélyű dunyhákban heverve, hát mind, mind elfelejtették volna őt?

Ám nem volt ideje hosszan tünődni, mert a nyilvános üzenőfalon megjelentek az első posztok, majd mint egy megvadult folyó, csak áradt, áradt a sok romantikus naplementés, napfelkeltés, tengerpartos, virágos, ágyban heverős, selymekkel árnyékoló női aktos, sablonos idézetekkel gyárilag ellátott förmedvény, majd jöttek a Youtube-videók, szerelmes brummogásokkal, nyekergésekkel; az elcsépel, nyögdecselős zsötem, mindenféle ájlvájú-júlvámi. Szindbád nem hitt a szemének. És akkor berobbantak a jelölgetős képek, amelyekre egérrel rámutatva ott találta nevét egy luxusautó volánja mögött, szirtfokon, cápával versenyt úszva, dévajul szétdult ágynemű tetején, női mellbimbó hegyén, Füles farka helyén... Füles farka helyén? – ordított megvadulva Szindbád, majd a sörösdobozt összegyűrve a sarokba vágta, ingujját feltúrta, s újra nekifeküdt a billentyűzetnek. Posztot, majd nőt törölt, tiltott. Törölt, tiltott, törölt, tiltott, s közben alkarjával szárította izzadt homlokát. Alig bírt a hidraként támadó Oravec Nóra-idézetekkel, Coelho-sorokkal, Zámbo Jimmy-nótákkal. Már nem is gondolt a régvolt szerelmekre, még nem tudatosult benne az örült veszteség, csak szabadulni akart.

A hajnal első sugarai érintették a fák hegyét, mire végzett. Kitarta ablakát, feltépte ingét, és a párkányra ülve szivarra gyújtott. Ekkor csipantott újra a gép. Vérágas szemekkel, vad dühvel vetette magát elé. A csetablakban egy fekete, burnuszba burkolt arcú nő üzenete állt: hahó, Szindbád!